

ski, Maročku, Cenkaľuk, Šetriuk, Motriuk și Prokopjuk. Din Cîmpulung au venit familiile Ursache, din Pătrăuți-Turturenii, din Galiția-Iecsek și Nikiforeak, din Moldova-Sulița: Șerafescu, (originar din Maramureș), apoi Bouhar, Žekalo, Harasenjuk, Rebenčuk, Špetko; din Putila — Kobelica, Kočerhan, Rozvadovski, Maciopa; din Breaza—Ungurean, Polohan, Macovei și Bodnar; din Sadova — Chirilă; din Pojorita — Prundean; din Rădăuți — Hurjui; din Fundul Moldovei — Lițu, iar din Cîrlibaba — Hilbert. În fine, poate fi semnalată prezența în Benea a unor familii originare din Pașcani și părțile Iașilor.

§ 5. În timpul dominației austriece numeroși galițieni pătrundeau pînă în Benea, unde erau angajați la diferite munci sezoniere, mai ales la cosit¹. Iarna nu rare sînt cazurile cînd o parte din populația băstinașă — tîmplari pricepuți din Benea — pleacă la lucru prin Pojorita, Cîrlibaba, Cîmpulung și Rădăuți.

§ 6. Pînă în anul 1816 Benea a fost o anexă a comunei Fundul Moldovei; din 1816 pînă în 1930 — a comunei Breaza; din 1930 pînă în 1931 — a comunei Moldova — Sulița. Din mai pînă în august 1931 satul Benea formează, împreună cu cătunul Porcescu, o comună de sine stătătoare, apoi trece din nou la Moldova — Sulița, în cadrul căreia continuă să figureze pînă în prezent.

§ 7. Într-o condică parohială, pe care am consultat-o, se spune că satul Benea datează de dinainte de 1224. În continuare, este citat numele profesorului cernăuțean Victor Prelici, care consideră Benea — pentru perioada de timp cuprinsă între secolele XIII și XIV — un appendice al minelor de argint din Rodna.

Condica parohială din Breaza (satul vecin) conține, între altele, o notă cu privire la trecutul istoric al punctului cercetat. Potrivit acestei informații, în anul 1565 o ceată de tătari călări, năvălind în Benea, a incendiat satul și a exterminat populația. De pe urma acestui pîrjol ar fi scăpat doar paznicul rămas de veghe la mină. Sursa informației de mai sus ar fi constituit-o un document adus în 1841 stăpînului minelor din Iacobi — Venzeug, cavalier de Manz. Afînd de existența unor zăcăminte de argint în Benea, proprietarul minelor din Iacobi trimise în același an un grup de 10 oameni, sub conducerea unui oarecare Johan Eder, să facă prospecțiuni la fața locului. Însă săpăturile efectuate pe pîrăul Benea au dat greș. N-ar fi exclus ca aceste zăcăminte să existe între Tătarca și Tătărçuța, unde pămîntul pare surpat în urma prăbușirii unor galerii.

§ 8. În documentele bucovinene n-am găsit atestat numele satului Benea înainte de 1647. Într-un act dat la curtea lui Vasile Lupu, în anul 1647, prin care se întărea Mănăstirii Putna braniștea primită de la Ștefan cel Mare este pomenit *pîrăul* Benea. S-ar putea presupune că la această dată *satul* încă nu se repopulase. Mina de argint părăsită n-a favorizat — pentru o perioadă de timp — apariția de noi așezări omenești. Trebuie însă cercetate arhivele pentru a se urmări, pe bază de documente, existența satului Benea înainte de anul 1565, dacă, bineînțeles, invazia cetei de tătari, pomenită mai sus, nu este cumva o legendă.

¹ I. Pătruț menționează, *op. cit.*, p. 11, că fonetismul amestecat al graiului huțul din Valea Sucevei a fost pricinuit „și de adaosul continuu al elementului etnic nou din Galiția“.